

Poëzie uit nieuwe bundels

Nagenoeg

Nooit zal ik van jou houden
zoals ik van de zee houd —
noch de zee van mij.

Zo is het water naderbij,
maar biedt geen houvast.
Soms is wat wordt onthouden
rustgevender dan wat ik met
mijn hand bereiken kan.

Wat welomschreven is,
is ook beklagenswaardig.
De beste brief komt uit
een fles, waarvan de dop
verloren ging. Ik zoek
naar haar verhaal:
het wordt niet anders.

Uit 'Beeldenstorm' door Michaël Zeeman, geschreven in een sterk besef van samenhang met geschiedenis, geboortegrond, natuur en herinnering. Tegelijk vormen die een onherstelbare berg scherven, waarlangs je je fortuin moet zoeken. Een sterke, beeldende bundel. (De Bezige Bij, f27,50).

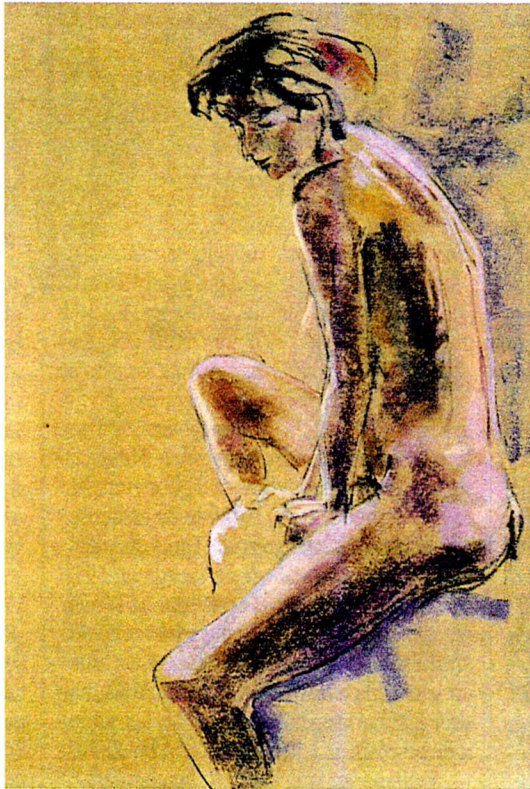
Eva

Daar zit ze dan, ze weet weer wie ze is.
Ze heeft die rare kleren uitgetrokken.
De jongens zijn de velden ingetrokken
om wat te offeren. En dat gaat mis.

Zoiets voorvoelt ze, sinds ze moeder is.
De jongste is ze zelf ook van geschrokken.
Zijn vroom gekwezel met zijn zondebokken
levert een ander geen vergiffenis,

De rug naar toen, wil ze geen stap terug.
En met de oudste kan ze leren leven
en met zijn kinderen. God is te vlug
met vloeken, trager met vergeven.
Daar zit wel schuld maar dit besef maakt
stug:
Om Kains wil zal zij haar God weerstreven.

Uit: 'Tekens van leven': vrouwenportretten door de dichter Harm Schepers en de schilder Sim Visser (illustratie op deze pagina). De soms geremde gedichten en open prenten hebben een animerende spanning tot gevolg: de ontmoeting tussen de kunstenaars is geslaagd. (Visser, Roermond, f35).

De precisie van genot

Mijn concentratie werd uiteengeschoefd.
Betrokkene moet roesbekwaam zijn.
Prenten, serenade. Waaiers.
De verre geuren van een volle zaal,
de belofte van de menigvuldigheid.
Toestellen. Cameeën en lotions.
De hegemonie van de herinnering
resulteert niet in de aanwezigheid
van alle tijden, niet in hun akkoord,
maar in distractie, alle hoofden
doen afwezig; wat bedoel je?
wat ik doe; er is nòg een feest.
De goden hebben nuttige dingen gezegd.
Ik weet alleen niet meer waarom.

Uit 'Altijd commentaar' door Paul van Capelleveen. Met grote nauwgezetheid legt hij een wanordelijk bestaan vast, en de wanorde wrekt zich door de precisie te verbergen onder precisie. Het werk boeit maar blijft erg op afstand. (Rothschild & Bach, f22,50).

Beeldvorming

De grijze stof die lucht vervangt blijft
hem gaandeweg belagen; de kepi valt
ertegen weg, de lorgnon komt ongelegen.
Een stram gebit, kaakbeen snijdt zich aan
de vadermoordenaar, elk oog schijnt apart
te reageren: hij wankelt maar heel even.

Het strikje zet een fuga in, hij heeft moeite
met het lange niet bewegen voor een stilte
op papier. Een kreet van die nu om hem
staan
doorboort de concentratie, zijn slapend been
weigert koppig dienst, insubordinatie. (...)

Nu legt hij aan op deze generaal, flitsend
glas slaat op zijn ogen, gevangen in de poort
naar binnen toe bewogen tot het vast tafereel,
rigoreus panopticum. Adem in de borst
van oud metaal, de martiale snorrebaarden
stijf van vet en verwerpelijke moraal.

Zo photographieerde Nadar een militair: een situatie
opgeroepen in 'De uitvinder' van Chris Honing, met
nog andere dialogen met de 19de-eeuwse
vooruitgangsdrijf van de laatste tijd, waarin de
dichter als mede-uitvinder optreedt. (Querido, f25).

De gang is er uit

ja, je zet wel de vlam in het houtblok
je woont zonder schaduw van dak
nog altijd
en luistert naar wolven

toch is die tijd lang voorbij
weggewaaid weggegeven en wat er
overblijft
is niet om je over te verheugen

de galg in het zwart, het lichaam
reeds gestorven
een maaltijd van bekrompen
tevredenheid

en ook de gang is er uit
het tempo verminderd —
maar aarzeling en schrik en angst
zijn verdwenen

Uit 'Het huis waarin ik woon' van Sonja Prins, die al in
de jaren dertig debuteerde. Nog steeds is zij de
weerbarstige waarnemster van de wereld, die allengs
minder vermaant en meer doorziet. Poëzie voor wie
allereerst een persoonlijkheid zoekt. (Meulenhoff,
f34,50).